

имало да се изказватъ и оплаквания било въ сщия адресъ, било отдѣлно за злощастията на българския народъ и за прѣдизвиканото ужъ възстание „Тѣй пащатъ, разбира се, на всѣкждѣ всички, които се увличатъ отъ чужди внушения и възставатъ противъ установенитѣ власти, и никой нѣма право да ходи послѣ да се оплаква за печалнитѣ наистина послѣдствия отъ таквизъ безразсждни движения, а още по-малко има това право едно духовно учреждение, каквато е Екзархията“ прибави да каже членътъ отъ събранието, който се обади по такъвъ единъ начинъ. Тоя членъ бѣше покойниятъ Никола Михайловски, извѣстенъ учителъ и книжовникъ, тогава, както се каза, чиновникъ въ турското министерство на Просвѣщението. Къмъ неговото мнѣние побързаха да се присъединятъ д-ръ Стоянъ Чомаковъ и Хаджи Никола Минчооглу. Другитѣ високопоставени сановници Гавриилъ Кръстовичъ, Георгаки Чалооглу, Хаджи Иванчо Пенчовичъ, изненадани и очудени, попогледваха се просто мълкомъ единъ други безъ да се произнесатъ тѣ въ единъ или въ другъ смисълъ. Това мнѣние, изказано тѣй нечакано, па и тѣй откровено, произведе една глуха шушня въ цѣлото събрание, стреснато и попарено. Всички мълчаха, никой не искаше думата, но изглеждаше, че и при най-малкия знакъ отъ нѣкждѣ всички можаха да проговорятъ съвмѣстно и велегласно. За да прѣкрати всички по-нататъшни разисквания и да прѣдотврати прѣдусущани нѣкои неизбѣжни неприятности въ случая, Екзархътъ благо-разсжди да заяви по единъ кроткъ начинъ, че слѣдъ размѣненитѣ мисли най-добрѣ било за сега да не се бърза съ тая колкото важна, толкозъ и деликатна работа, и, като стана самъ на кракъ, даде на всички да разбератъ, че събранието се разпуска за сега, прибави, обаче, да каже, че когато избранитѣ за съставянето на